

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Цветомила Данова

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова

в присъствието на прокурора Д. В. М.

като разгледа докладваното от Цветомила Данова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100604785 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивни жалби от защитника на подсъдимия В. П. – адв. А. и адв. Б., както и от повереника на частния обвинител Л.К. – адв. Д., срещу присъда от 10.05.2023 год. постановена по НОХД № 3096/2022 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав, с която подсъдимия В. В. П. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 129, ал.2, вр. с ал. 1 НК, за това, че на 05.08.2021 г., около 01:00 ч., в гр. Нови Искър, кв. „Гниляне“, в близост до гробищен парк, чрез нанасяне на удари със свита в юмрук ръка в областта на лицето на Л., му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в многофрагментно счупване на носната преграда с една коса фрактурна линия от най-долния край на септума, достигаща до гърба на носа и още една тежка фрактурна линия, прекъсваща целия септум в по-задната му част, със застъпване на парчета от септума, довело до значителен анатомичен дефект в носните проходи, довел до пълно възпрепятстване на носното дишане, което е причинило на пострадалия и реализира медикобиологичния признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, поради което при условията на чл.54, ал.1 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година, като на основание чл. 66 НК е отложено изтърпяването на определеното наказание за срок от 3/три/ години. Със същата присъда подсъдимият е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. с ал. 1 НК.

Осъден е подсъдимият В. В. П. да заплати на основание чл. 189, ал.3 НПК по сметка на СДВР сумата от 1177, 45 лева /хиляда сто седемдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки/ представляващи разноси от досъдебното производство, както и по сметка на Висш съдебен съвет сумата в размер на 2112, 40 лева /две хиляди сто и дванадесет лева и четиридесет стотинки/ разноси в съдебното производство. Осъден е подсъдимият В. В. П.

да заплати на основание чл. 189, ал.3 НПК на частния обвинител Л. сумата в размер на 2000 /две хиляди/ лева, представляваща сторените в настоящото производство разноски.

С депозираната въззивна жалба и допълнението към нея от повереника на частният обвинител Л.К. – адв. Д., атакуваният първоинстанционен съдебен акт се оспорва като неправилен. Възраженията на повереника касаят превратно тълкуване на доказателствата по делото от страна на първият съд. Сочи се, че при противоречия на доказателствените материали въпросът кои от тях да се кредитират като достоверни и кои да се отхвърлят се решава на основата както на вътрешната им логичност и последователност, така и на точното съпоставяне помежду им. Неправилно първият съд бил кредитирал показанията на свидетелите В. П. и Л. П.а – родители на подсъдимия, като достоверни, а същевременно дискредитирал показанията на свидетелите Н.С. и К.К. – родители на пострадалия. С тези аргументи повереника на частният обвинител моли първоинстанционният съдебен акт да бъде отменен в неговата оправдателна част, а подсъдимият П. да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 144 ал. 3 вр. с ал. 1 НК.

Срещу цитираната първоинстанционна присъда е подадена и въззивна жалба, както и допълнения към нея от защитниците на подсъдимият В. П. – адв. А. и адв. Б.. Възраженията на защитата касаят несъставомерност и недоказаност на Д.ието, за което е осъден П.. Твърди се, че първостепенният съд е подхождал непоследователно при анализа на доказателствения материал, което го е довело до неправилни логически връзки и игнорирането отчасти на иначе последователни, обективни и непротиворечиви свидетелски показания. Сочи се, че неправилно първоинстанционният съд е кредитирал записите от камерите пред къщата на подсъдимият, като по този начин е градил изводите си на базата на предположения, което било категорично недопустимо от закона. На следващо място се сочи, че в рамките на досъдебното производство, са били проведени незаконосъобразни процесуално-следствени действия. С тези аргументи защитата моли първоинстанционният съдебен акт да бъде отменен, а подсъдимият В. П. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 129 ал. 2 вр. с ал. 1 НК. Алтернативно се отправя искане за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционният съд или за редуциране на наложеното наказание

С въззивните жалби и допълнения към тях не се правят искания за събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, след приключване на въззивните съдебни прения и след проведено тайно съвещание, съдът в хода на произнасянето си и съобразявайки разпоредбите на чл. 317 във вр. с чл. 302 НПК намери, че относимите за правилното решаване на делото обстоятелства не са достатъчно добре изяснени, поради което следва да отмени определението с което е даден ход на съдебните прения, а съдебното следствие следва да бъде възобновено. Това е така, тъй като съдът с оглед основните принципи заложили в наказателния процес е длъжен изхождайки от разпоредбата на чл. 107, ал.5 и ал.3 НПК, да събира и проверява доказателства. В конкретния случай, настоящият въззивен състав счита, че за правилно решаване на делото следва да бъде допусната нова КСМЕ, която експертиза да бъде изготвена от три вещи лица – съдебен лекар, рентгенолог и травматолог УНГ, които да изяснят механизма на причиняване на телесното увреждане при пострадалия и неговата давност.

В хода на въззивното съдебно следствие са изслушани вещите лица д-р М. Г., д-р Ф. И. и д-р П. К., изготвили допуснатата и назначена от въззивния съд комплексна съдебно-медицинска експертиза по делото. След нейното изслушване и с оглед становището на

страните, същата като неоспорена, е приета по делото от въззивния съд.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, защитникът на подсъдимия П. - адв. А. поддържа подадената въззивна жалба, по съображенията, изложения в нея. Счита, че първоинстанционният съд не е изпълнил задълженията си по чл. 13 и чл. 14 НПК, тъй като не е изяснил в пълнота всички факти и обстоятелства необходими за разкриване на обективната истина. Според защитата, макар и след изслушване на назначената в хода на въззивното производство експертиза, отново не става ясно кога и по какъв начин било нанесено телесното увреждане на пострадалия. Също така изразява становище по депозираната от повереника на частния обвинител жалба, като счита същата за неоснователна, като според него се прави опит за внушения и манипулиране на процеса. Адв. А. развива доводи, че действително подсъдимият е „шамаросал“ пострадалият, но това било вследствие на провокация и ексцес, което следвало да се третира като смекчаващо вината обстоятелство.

В своята пледоария, адв. Б. – защитник на подсъдимия П., поддържа жалбата и допълнението към нея. Излага аргументи, че отново не става ясно кога и по какъв начин е било нанесено телесното увреждане на пострадалият, като според него първоинстанционният съд е коментирал единствено доказателства в подкрепа на обвинителната теза, без да бъдат обсъдени всички факти и обстоятелства релевантни за изясняване на спорните по делото моменти.

С тези аргументи, защитниците на подсъдимият моля първоинстанционната присъда да бъде отменена и подсъдимият П. да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 129 ал. 2 вр. с ал. 1 НК, както и да потвърди присъдата в оправдателната ѝ част по отношение на престъплението по чл. 144, ал. 3 вр. с ал. 1 НК.

При въззивните прения, представителят на Софийска градска прокуратура счита първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна, поради което моли да бъде потвърдена изцяло.

Повереникът на частният обвинител Л.К. - адв. Д., моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционният съдебен акт да бъде потвърден. Моли също така за присъждане на разноски.

Подсъдимият П. поддържа казаното от своите защитници и моли да бъде оправдан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

-

За да постанови присъдата си контролираната съдебна инстанция е провела прецизно съдебно следствие и е положила значителни усилия за изясняване на правно значимите обстоятелства, относими към предмета на доказване.

При пълната служебна проверка на присъдата въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно и не се налага внасянето на съществени корекции и/или допълнения в нея. Оценъчната дейност на първия съд не е довела до логически грешки, волята му е обективирана ясно, което позволява проверка на изведените фактически констатации.

Първоинстанционният съд е изяснил фактите, относими към предмета на доказване по делото, анализирайки събраните в хода на съдебно следствие гласните доказателствени средства изразяващи се в показанията на свидетелите Л.К. и приобщени по реда на чл.281, ал.4 от НПК от досъдебна фаза (частично кредитирани), Б.Г. и и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК от досъдебна фаза (частично кредитирани), В. П. (частично кредитирани), Н.С. (частично кредитирани), К.К. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от

НПК от досъдебна фаза(частично кредитирани), Н. П.а, М.С. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК от досъдебна фаза, Н. Г. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК, Е.Л. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК (частично кредитирани), Л. П.а и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК от досъдебна фаза (частично кредитирани), М. С., К. Га, Г.Ц. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК от досъдебна фаза, А.М., К.П. и приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК; обясненията на подсъдимия П. (първоинстанционният съд е съобразил тяхната двойствена природа); писмените доказателства и доказателствени средства справка от 02 РУ СДВР ведно с дневник за получени и предадени сигнали и разпореждания, КСППЕ на свидетеля Г., справка съдимост; от приложените към делото от досъдебна фаза писмени доказателства и доказателствени средства и експертизи: заключенията на изготвените по делото съдебномедицинска експертиза (л.193-202), съдебнопсихиатрична експертиза (л.103-112), комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза (л.181-187), видеотехнически експертизи (л.142-147 и л. 156-160),,, както и други приобщени от първоинстанционния съд на основание чл. 283 от НПК протоколи и документи, съдържащи се в ДП № 172/2021 г. по описа на СДВР-МВР, пр. пр. № 20687/2021 г. по описа на СРП.

При така приетите на основание чл. 283 от НПК доказателства първостепенният съд е установил фактическа обстановка, която се споделя от въззивната съдебна инстанция, при несъществени разлики във фактическите констатации, а именно:

Подсъдимият В. В. П. с ЕГН *****, роден на 13.01.2001 г. в гр. София, българин, български гражданин, със средно образование, неосъждан, работи като охранител, с постоянен адрес: гр. София, ж.к.“****” и посочен от него адрес за призоваване: гр. Нови Искър, ул.“****”.

Подсъдимият В. П. и частният обвинител Л.К. живеели в гр. Нови Искър и били част от обща компания. Имали приятелски отношения и излизали често заедно, като и с други лица от общия им приятелски кръг. На 04.08.2021 г. вечерта, подсъдимият П. се намирал заедно със свои познати и приятели от общата им компания, сред които свидетелите Ц., П., С., Г., Га и частният обвинител Л.К. на центъра на кв.“Гниляне“ в гр. Нови Искър и разговаряли. Около 23:00 часа Л.К. си тръгнал, като се прибрал в дома си. Между събралите се станало на въпрос, че Л.К. често пишел неприлични съобщения на част от момичетата в общата им компания, както и на други момичета от града. Свидетелят Г., който преди дни бил на море с частния обвинител и се връщали с автобус, съобщил, че е видял в телефона на Л.К. действително такива съобщения до момичета. Други момчета от събралите се също казали, че момичета са им споделяли, че Л.К. им е бил писал такива съобщения. В хода на разговора подсъдимият В. П. попитал дали и на неговата сестра – свидетелката Н. П.а, Л.К. е писал подобни съобщения. Присъстващите му отговорили, че не могат да бъдат сигурни. Тогава подсъдимият се свързал със своята сестра по телефона, която му обяснила, че действително е получавала такива съобщения, на които не обръщала внимание, а като ги поглеждала на екрана на телефона си, без да ги отваря, но прочитайки съдържанието им, което се показвало, ги изтривала. Подсъдимият се ядосал от това обстоятелство и се качил в автомобила си, като се отправил към дома на Л.К.. Междувременно свидетелят Г. се обадил на частния обвинител К. и му съобщил за проведения разговор и че подсъдимият е тръгнал към дома му. Л.К. излязъл от дома си около 01:00 часа след полунощ на 05.08.2021г. и видял подс. П., който се намирал в автомобила си в близост и се приближил към него, за да разговарят. Подсъдимият му отворил предната дясна врата на автомобила и Л.К. се качил в него с идеята да разговарят във връзка с изпратените съобщения, но подсъдимият потеглил с автомобила, с който се придвижили до неосветено място в близост до гробищен парк в кв.“Гниляне“. Там подсъдимият П. спрял автомобила и изкарал от него частният обвинител К., издърпвайки го за ръката, при което последният паднал до автомобила. Тогава подсъдимият П. започнал да нанася удари с ръка и с крак в областта на корема и гърба на К.. В един момент подсъдимият започнал да нанася удари със свита в юмрук ръка в областта

на лицето на Л.К., като по този начин му причинил многофрагментно счупване на носната преграда с една коса фрактурна линия от най-долния край на септума, достигаща до гърба на носа и още една тежка фрактурна линия, прекъсваща целия септум в по-задната му част, със застъпване на парчета от септума, довело до значителен анатомичен дефект в носните проходи, довел до пълно възпрепятстване на носното дишане, което, видно от заключението на изготвената по делото съдебномедицинска експертиза, е причинило на пострадалия и реализирало медикобиологичния признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. След няколко минути подсъдимият П. преустановил действията си спрямо пострадалия, казал му да се прибира, след което се отдалечил с автомобила си, а пострадалият се прибрал пеша до дома си. По време на нанасяне на побоя върху пострадалия двамата провели неустановен по делото диалог. Прибирайки се към дома си, Л.К. се свързал със свидетеля Б.Г. и му съобщил за нанесения му побой без да посочва спрямо него да са употребени заплахи от страна на подсъдимия. След приключване на разговора със свидетеля Г., частният обвинител се свързал по телефона с баща си, като го уведомил за побоя, но отново не съобщил за отправяни закани. Разбрали се да намерят подсъдимия В. П. и да му потърсят сметка. Тогава свидетелят К.К. събудил майката на пострадалия – свидетелката Н.С. и заедно се качили в черен бус марка „Фолксваген Транспортер“, който К.К. притежавал и към този момент управлявал. Видели сина си да се задава пеша по улицата като по него, включително и по носа му, имало кръв. Качили го в буса като се запътили към центъра на кв. Гниляне, където по пътя срещнали свидетеля Г. и го качили, за да търсят подсъдимия. Свидетелят Г. възприел следи от кръв по пострадалия, включително и по лицето. От намиращите се на центъра лица разбрали, че В. П. не е там и се отправили към дома му, а свидетелят Г. се свързал с подсъдимия П. и му заявил, че родителите на пострадалия и той ще го чакат пред дома му. Когато пристигнали на мястото с микробуса, действията им били заснети от камера, намираща се в двора на къщата. След по-малко от минута пристигнал и подсъдимият, който се насочил към микробуса. От вратата на водача на последния излязъл свидетеля К.К. и нанесъл удар с ръка в областта на главата на подсъдимия П.. Двете лица се сборичкали и паднали на земята. От микробуса излязъл и частният обвинител, който също се включил в боричкащите се на земята лица. Боят продължил около няколко минути, когато от двора излезли родителите на подсъдимия и тогава всички се изправили и боят бил преустановен. Междувременно свидетелката Н.С. се свързала със спешен център 112, откъде изпратили полицейски екип в състав свидетелите Н. Г. и М.С., които на центъра на кв. Гниляне установили линейка, в която се намирали К.К., Б.Г. и частният обвинител Л.К., който съобщил, че е бил бит от подсъдимия, но не и да е бил заплашван и да са отправяни закани от В. П.. Била изготвена докладна по случая. Подсъдимият, частният обвинител и техните родители потърсили помощ в УМБАЛСМ Пирогов, а след два дни поради влошеното здравословно състояние на Л.К., същият бил прегледан и в УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД, където били установени след преглед от отоларинголог и извършване на необходимите образни изследвания травмите на носа на пострадалия Л.К..

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза се установява, че в резултат на нанесения от подсъдимия П. удар свидетелят К. е получил следните травматични увреждания: ограничен оток в лявата тилна област; изразен оток на носната пирамида; травматичен пистаксис /кървене от носните проходи/ тежък хематом на носната преграда /септум/ двустранно; многофрагментно счупване на носната преграда с една коса фрактурна линия от най-долния край на септума, достигаща до гърба на носа и още една тежка фрактурна линия, прекъсваща целия септум в по-задната му част, със застъпване на парчета от септума; охлузване в долната трета на задната повърхност на лявата мишница, в областта на лявата лакътна изпъкналост и горната трета на задната повърхност на лявата предмишница; по едно ограничено охлузване на

двете колена. Травмата на носната пирамида, довела до значителен анатомичен дефект в носните проходи, довело до пълно възпрепятстване на носното дишане са причинили на пострадалия и са реализирали медикобиологичния признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Описаните находки по тялото на пострадалия свидетелстват, че тези увреждания добре отговарят да са получени по начин и време, съобщено от пострадалия К., както и от показанията на свидетелите Г., К. и Стефанова, който са видели пострадалият Л.К. непосредствено след инцидента, преди сборичкването пред дома на подсъдимият П..

Въззивната съдебна инстанция намира, че районният съд е интерпретирал правилно доказателствената съвкупност и е извел обосновани съждения относно фактите, които е приел за установени.

В хода на първоинстанционното съдебно следствие са събрани всички гласни и писмени доказателствени средства и доказателства, достатъчни за изясняване на значимите и относими обстоятелства към предмета на делото, които е възможно да бъдат установени с необходимата степен на категоричност, чрез този вид доказателства.

При формиране на фактическите си изводи, правилно първоинстанционният съд е отчел факта, че показанията на свидетеля Б.Г. и частният обвинител Л.К. са били до известна степен манипулирани от родителите и повереника на същият. За това свидетелстват показанията дадени от Г. в първоинстанционното производство, намиращи се в протокол от Протокол № 4968 от 21.03.2023 год. Същият заявява пред съда, че това което е казал на досъдебното производство пред разследващите органи, било предварително обсъдено с адвокат на Л.К., като изнесените от него твърдения следвало да се припокриват с тези на частният обвинител. По отношение на размяната на удари пред дома на подсъдимият, между последният и свидетелят К.К., свидетелят Б.Г. заявява, че удар от В. П. към К.К. не е видял, но му било вменено да го каже, отново за изграждане на версия в подкрепа на обвинението.

По този начин категорично се установява, че показанията на св. Г. дадени пред първоинстанционният съд са в пълен разрез с тези дадени в досъдебна фаза на производството. Пред първоинстанционният съд, свидетелят Г. добросъвестно заявява, че всичко което било изнесено от него като твърдения е било продиктувано от нечие недобросъвестно поведение, с цел да бъде въздействано върху вътрешното убеждение на правораздавателните органи. Поради това правилно първостепенният съд е подхождал критично към тях, сравнявайки ги с целия останал доказателствен материал по делото, кредитирайки ги само в отделните им части.

В подкрепа на така изложената конкретика, напълно обосновано от страна на районният съд е кредитирането на изготвеното заключение по назначената в съдебна фаза КСППЕ на свидетеля Г., която установява неговата психична годност да дава достоверни показания, ако желае, включително и обстоятелството, че е психически здрав, могъл е да възприема явленията, които имат отношение към извършеното Д.и.е и липсват данни за патологична лъжливост и фантастични прояви.

Въпреки това, според заявеното от вещите лица в съдебно заседание пред първия съд, възрастта на свидетелят Г. му позволява да се поддава на влиянието на „авторитетни фигури“, макар в случая да не установяват сугестивност, изборът му да се съобрази със внушенията от една или друга страна, са израз на неговата свободна воля, и не влияят на свидетелската му годност. До колкото обаче назначената КСППЕ на свидетеля Г. да не отговаря в пълен обем на поставените въпроси и по – конкретно, в заключението на експертизата, компетентните вещи лица да предоставят на съда преценката дали действително, както споделя свидетеля, същият е давал показания по съвет на адвокати, правилно първостепенният съд е отчел неговата податливост, поради факта, че показанията

дадени в съдебна фаза са искрени и обективни, лишени от всякакво пристрастие, кореспондиращи с останалата доказателствената съвкупност.

Подобно на първия съд, настоящата въззивна инстанция кредитира показанията на свидетеля Г., в частта в която излага факти и обстоятелства за развилите се пред дома на подсъдимият събития и по-конкретно кой първи в нанесъл удар – подсъдимият или свидетелят К.К.. В подкрепа на тези твърдения е и изготвената по делото СВТЕ, от която е видно, че след като подсъдимият П. и свидетелят К.К. слизат от автомобилите си, пръв нанася удар свидетелят К. на подсъдимият. След това същите две лица падат на земята и започват да се боричка, като едва на по-късен етап към тях се присъединяват и другите присъстващи, включително и пострадалият. В този смисъл, както правилно е отбелязал районният съд, показанията на частният обвинител и свидетелят Г. остават изолирани от събраните по делото доказателства, поради което в тази си част те не биват кредитирани и от настоящият въззивен състав. Макар и изображенията на лицата, да не са годни за сравнително лицево идентификационно изследване, от описаните от вещите лица движения на засечените от камери лица във времето и часа на инкриминираното Д.и.е, са в пълен противовес с лансираната от защитата версия, че тримата – подсъдимият П., частният обвинител Л.К. и свидетелят К.К. са паднали заедно на земята, като по този начин подсъдимият е ударил с глава пострадалият, като за неговото състояние са й допринесли ударите на бащата му, които вместо да попадат в тялото на подсъдимият са били засегнали и неговата телесна цялост. Житейски нелогично звучи, един баща съзнателно или не да нанася удари на своето дете по начин, способстващ да му причини телесна повреда с такъв интензитет.

Нещо повече, от назначената и приета в хода на въззивното съдебно следствие комплексна съдебно-медицинска експертиза, а и от заявеното от вещите лица в открито съдебно заседание е видно, че многофрагментно счуване на носната преграда в две линии и образуването на хематом на носната преграда /септума/ е вследствие на удар със значителна сила, което позволява да се твърди, че това най-вероятно е удар с юмрук с давност от нощта на 05.08.2021 год. Също така в съдебното заседание пред въззивната инстанция, вещо лице д-р Г., заявява, че ако подсъдимият е паднал върху пострадалият, както твърди защитата, то последният не може да получи описаната травма, тъй като удара няма как да е с така сила, която да счупи и смели носната преграда и носните кости.

Поради тази причина, възраженията на защитата са неоснователни и се опровергават от доказателствената съвкупност, поради което същите се явяват неоснователни и целят единствено изграждане на една защитна версия за подсъдимия, която обаче не кореспондира с действителността.

Правилно районният съд не се е доверил на показанията на частния обвинител Л.К. и е изолирал част от тях по изброените съображения за вмешателство в показанията му на него и на свидетеля Г.. Твърденията на същият по отношение на отправяните спрямо него заплахи за живота и здравето му по време на инцидента, остават изолирани от доказателствата по делото, до колкото К. не е заявил това нито на родителите си непосредствено след инцидента, нито на приятеля си – свидетеля Г., с който първи е разговарял веднага след побоя. От друга страна обаче, твърденията на пострадалият за нанесените му телесни увреждания по един категоричен и непротиворечив начин се потвърждават и намират доказателствена опора, както от назначените по делото експертизи, така и от свидетелските показания на Г., К.К. и Надка Стефанов, които са възприели вида на пострадалия непосредствено след инцидента и видимите травми по лицето и тялото му.

В показанията си пред първия съд, частният обвинител Л.К. заявява, че когато били пред дома на подсъдимият, последният извадил метален бокс и е ударил баща му К.К.. За удар с такъв предмет обаче не свидетелства нито бащата на Л.К. – К.К., който се твърди да е бил ударен, нито в показанията на останалите присъстващи свидетели. Няма такива данни и

в назначената ВТЕ, поради което твърденията на частният тъжител в тази му част не биват кредитирани от настоящият въззивен състав. Също така в заявеното от частния обвинител пред първия съд, липсва описание на лансираната от защитата версия, че върху него е паднал подсъдимият и вследствие на това му била нанесена и телесната повреда. Напротив – същият заявява, че баща му и подсъдимият са паднали на земята и той ги наблюдавал на разстояние от около 1/един/ метър, след което се опитал да ги разтърве, като хванал подсъдимият през рамото. Никъде в показанията на частният обвинителен не се излагат твърдения за нанесени удари от баща му в следствие на това боричкане, нито пък за това, че подсъдимият П. е паднал върху него.

За да се довери на показанията на пострадалия К. по повод инкриминираното Д.ие и по-конкретно на изнесения от него механизъм на получаване на телесната повреда /действията на подсъдимия спрямо него/, въззивният съд съобрази, че те намират пълно потвърждение и в приобщената по делото медицинска документация за състоянието на свидетеля Л.К., констатирано непосредствено след настъпване на процесния инцидент от – медицинската документация изготвено в УМБАЛСМ Пирогов, от Епикриза за проведено лечение при УМБАЛ „Царица Йоанна-ИСУЛ“, както и от приетите по делото заключения на СМЕ, КСМЕ и СПЕ. Данните в показанията на свидетеля Л.К. в тази насока не остават изолирани, а напротив, същите са съответни на експертните заключения, констатиращи наличие средна телесна повреда, изразяваща се в многофрагментно счупване на носната преграда с една коса фрактурна линия от най-долния край на септума, достигаща до гърба на носа и още една тежка фрактурна линия, прекъсваща целия септум в по-задната му част, със застъпване на парчета от септума, довело до значителен анатомичен дефект в носните проходи, довел до пълно възпрепятстване на носното дишане, което е причинило на пострадалия и реализира медикобиологичния признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, който механизъм отговаря на данните в показанията на свидетеля, касателно начина, по който е получена травмата - при нанасяне на силен удар с юмрук, а също така се подкрепя и от дадените в съдебно заседание пред първия съд разяснения от вещото лице, а именно, че увреждането е причинено чрез нанасяне на силен директен удар с юмрук. От друга страна, видно от заключението на назначената в хода на досъдебното производство съдебно-психиатрична експертиза на пострадалия, приобщена към доказателствената съвкупност по съответния за това процесуален ред, психичното състояние на пострадалия Л.К. му позволява правилно да възприема фактите, имащи значение за нуждите на производството и да дава достоверни показания за тях. Също така от анализа на преживяното от пострадалия става ясно, че упражненото спрямо него физическо насилие е предизвикало тревожно състояние и реален страх за живота на него и близките му.

Въззивният съд не поставя в основата на фактическите си изводи показанията на свидетелите Н.я П.а, М. С., К. Га, К.П., А.М. и Г.Ц. доколкото от техните показания не се извлича информация относно процесния инцидент, а се свидетелстват за факти и обстоятелства предшествващи инкриминираното Д.ие. Макар свидетелят М. да дава сведения във връзка с събитията пред дома на подсъдимият, същият както правилно е отбелязал районният съд не внасят конкретика в тях и не изясняват факти и обстоятелства свързани с предмета на доказване.

Предвид факта, че свидетелите Л. П.а и В. П. са родители на подсъдимият, а свидетелите Н.С. и К.К. са родители на пострадалият, настоящият въззивен състав подходи много внимателно към показанията на тази група свидетели и прецени достоверността на изнесените от тях твърдения, чрез цялостна съпоставка на всички доказателства по делото.

В показанията си свидетелите Л. П.а и В. П. изнасят факти и обстоятелства, които се явяват последващи на развилите се в нощта на 05.08.2021 год. събития, поради което

настоящият въззивен състав няма да ги поставя в основата на своите фактически и правни изводи, тъй като не допринасят за изясняване на обективната истина.

Обсъждайки показанията на свидетелите Н.С. и К.К., въззивният съд намира, че същите кореспондират с останалите доказателства по делото, не разколебават по никакъв начин обвинението, допринасят за изясняване на обстоятелства, включени в предмета на доказване – и двамата свидетели са видели сина им с кръв по лицето и дрехите, преди инцидента пред дома на подсъдимият. И двамата са възприели разказа му за случилото се на гробищата, повода за това и нанесените му от страна на подсъдимият удари. Поради тази причина, преценени съвкупно с останалите доказателства по делото, показанията на тези свидетели също водят до несъмнен извод, че именно подсъдимият е нанесъл удара на пострадалия Л.К. и то време, място и начин кореспондиращ с обвинението.

Въззивният съд ще кредитира частично показанията на свидетелката Е.Л., относно инцидента развил се пред дома на подсъдимият. В показанията си пред първия съд, свидетелката Л. заявява, че действително свидетелят К.К. първи е ударил подсъдимият В. П.. Свидетелката твърди също, че в последствие подсъдимият паднал върху Л.К. – факт, който както бе обсъден изключително детайлно и обстойно, остава изолиран от доказателствената съвкупност по делото и по-конкретно от видео-техническата експертиза, видно от която при експертното ѝ обсъждане няма такива данни и не се наблюдават такива действия, които да са заснети от намиращата се там камера. Поради което в тази си част, показанията на свидетелката Л. няма да бъдат кредитирани.

Правилно районният съд е отбелязал, че от показанията на полицейските служители – свидетелите Н. Г. и М.С. не се извлича информация свързана с развилите се на 05.08.2021 год. събития, а единствено носят данни за разказаното им от пострадалия Л.К. и нанесеният му побой, без обаче да бъде изложена конкретика. Въпреки това, аналогично на първия съд, настоящият въззивен състав ще ги кредитира с доверие, доколкото същите не са заинтересовани от изхода на делото, показанията им са еднопосочни и кореспондиращи си, без наличие на противоречия между тях и намират опора в събраната по делото доказателствена съвкупност.

В обясненията си пред съда подсъдимият П. не отрича, че действително е качил в колата си пострадалия Л.К., закарал го на тихо място и след като и двамата слезли от колата, подсъдимият му „плеснал два-три шамара“. В последствие разказва и за събитията развили се пред дома му, като заявява, че бащата на Л.К. му посегнал, след което паднали на земята, а той самият паднал върху частният обвинител и няколко пъти го бил ударил с главата си, а ударите които били предназначени за него от бащата на Л.К., попадали директно върху лицето на сина му. Извод в тази насока не обуславят и показанията на свидетелят А. С., които категорично отрича Л.К. да е бил удрян тогава, а и такива данни не се съдържат нито в показанията на другите свидетели, нито във видео-техническата експертиза.

При така изложената конкретика и като отчете двойствената природа на обясненията на подсъдимия - доказателствено средство от една страна, но едновременно с това и средство за защита, и като взе предвид, че противоречат на показанията на останалите намирали се на местопроизшествието свидетели, съдът прецени, че по отношение на спорните обстоятелства обясненията на подсъдимия не следва да бъдат възприети, тъй като представляват защитна версия.

Въззивният съд, подобно на първия съд, даде вяра на писмените доказателства, както и назначените и приети по делото съдебни експертизи, като съобрази относимостта им към предмета на делото и факта, че са неоспорени от страните.

При това положение, щом събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305 ал. 3 НПК и не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно

формирано и не може да бъде променяно или замествано.

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав счете, че съвкупността от доказателства, събрани по делото, несъмнено установява авторството на подс. П. в извършване на инкриминираното Д.ие и механизмът на причиняване на телесната увреда, като от заключенията на СМЕ и КСМЕ се установява медико-биологичната ѝ характеристика.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд законосъобразно е заключил, че подсъдимият В. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК. Несъмнено от обективна страна подсъдимият е причинил на св. Л.К.а, средна телесна повреда, изразяваща се многофрагментно счупване на носната преграда с една коса фрактурна линия от най-долния край на септума, достигаща до гърба на носа и още една тежка фрактурна линия, прекъсваща целия септум в по-задната му част, със застъпване на парчета от септума, довело до значителен анатомичен дефект в носните проходи, довел до пълно възпрепятстване на носното дишане, което увреждане е реализирало медико-биологичния квалифициращ признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Причиняването на нараняването е осъществено от подсъдимия П. чрез нанасяне на удари с юмрук в областта на лицето на Л.К., вследствие на който съставомерният резултат е настъпил, като между извършените от подсъдимия действия и причиненият вредоносен резултат е налице пряка и непосредствена причинно следствена връзка.

От субективна страна подсъдимият е действал умишлено, при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал обективните условия на Д.ието, а именно обществено опасния му характер - знаел е, че то е от естество да увреди здравето на пострадалия, и отражението му върху действителността /обществено опасните последици, изразяващи се във факта на конкретното причинено увреждане/, с което е изпълнен интелектуалния момент от умисъла. Налице е и волевият момент - подсъдимият е искал, пряко е целял настъпването на обществено опасните последици от конкретен вид. Съдът намира, че деецът е действал с пряк умисъл, като във волеви аспект пряко е целял настъпването на причинената телесна повреда, като в тази връзка съобразява обективно механизма на Д.ието - нанасянето на удар с голяма сила, с юмрук и в уязвима област, които действия водят неизбежно до причиняване на конкретния вредоносен резултат, а оттук и сочи на желание за причиняването му.

Неоснователни и ненамиращи основа в доказателствата по делото са твърденията на защитника на подсъдимият – адв. А., че подсъдимият бил провокиран от пострадалия Л.К., тъй като последният бил писал на сестра му и поради това, именно експесът, който е настъпил в съзнанието на подсъдимият и падането на задръжките му следвало да се третира от първия съд като смекчаващо вината обстоятелство. В конкретния случай подсъдимият е взел решение да „накаже“ пострадалия за постъпките му като е предприел и действия по реализирането му, свеждащи се до пътуването до дома на пострадалия, качването му в колата и откарването му до мястото, където са му били нанесени и телесните увреждания, съзнавайки че по този начин извършва посегателство върху телесния интегритет на частния обвинител.

Извършвайки цялостна служебна проверка на присъдата, съдът счете, че наложеното наказание на подсъдимият е съответно и като такова не следва да бъде ревизирано в санкционната му част.

Въззивният съд приема изводите на първата инстанция за наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно чистото съдебно минало на подсъдимият, доброто му процесуално поведение, трудовата му заетост и сравнително младата му възраст. Като отегчаващи обстоятелства от друга страна следва да се третират многобройните травматични увреждания на пострадалия и множеството нанесени удари в областта на

главата и тялото на К., както и факта, че след като пострадалият е паднал на земята, подсъдимият не е преустановил нападателните действия, а напротив продължил е със същият интензитет, въпреки че К. е бил в безпомощно състояние. Поради това настоящият състав намира, че обосновано е и заключението на първата инстанция, че комплексната преценка на същите не обуславя приложението на чл. 55 НК, а наказанието следва да се определи по реда на чл. 54, ал. 1 НК.

При така отчетеното съотношение на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, правилно районният съд е наложил наказание „лишаване от свобода“ в размер на една година.

Така определеното по вид и размер наказание е съобразено, както с личността на подсъдимия, така и с тежестта на извършеното от него престъпление. Основният принцип при определяне на справедливото наказание е то да бъде наложено с минималната тежест, която е годна да реализира целите му по чл. 36, ал. 1 НК – да се поправи осъденият, за да спазва законите и добрите нрави; да му се въздейства предупредително и да му се отнеме възможността да върши други престъпления; да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото. От първостепенен обществен интерес е наказанието да цели поправяне и превъзпитание на подсъдимия, формиране на самоконтрол, овладяност и вътрешни задръжки, които да го възпират от извършване и на други престъпления в бъдеще. Същевременно генералната превенция не може и не бива да се противопоставя на индивидуалната превенция, защото положително въздействие върху обществото се постига само когато наказанието е стриктно съответно на конкретната обществена опасност и морална укоримост на конкретния деец и на конкретното Д.ие. На тази основа въззивният съд намира, че в конкретната ситуация, в която е извършено престъплението, налагането на наказание лишаване от свобода за срок от 1 година е достатъчната по степен наказателна репресия за постигане на ефективна превенция.

Настоящият въззивен състав намира, че районният съд правилно е решил и въпроса за прилагане на института на условното осъждане по отношение на подсъдимия, тъй като са налице предпоставките на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане на изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода.

Правилно и законосъобразно районният съд е признал подсъдимия за невиновен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 НК.

Правилно е първия съд е посочил, че с това престъпление се защитава личната свобода на гражданите и се засягат обществените отношения, осигуряващи правото на всеки човек свободно и самостоятелно да формира решения и да изразява собствена воля. Съгласно ТР № 53/89 г. на ОСНК на Върховния съд, както първоинстанционният съд е приел, за осъществяване на това престъпление, от обективна страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана за убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него. Необходимо е още, според ТР, заканата, да може да възбуди у заплашения основателен страх за осъществяването ѝ. Не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи. Тези обстоятелства, както е отбелязал първия съд и както е посочено в ТР, следва да се преценят какви са били по време на извършване на Д.ието и че заканата би могла да се осъществи. За съставомерността на престъплението по чл.144, ал.3 НК, не се изисква в момента на заканата у извършителя да има оформено решение за извършване на убийство, нито да е действал с годно средство и при условия, при които резултатът реално може да настъпи.

В конкретния случай обаче, съвкупността от доказателства, събрани по делото, не позволяват да се приеме за доказано по несъмнен и категоричен начин обвинението за престъплението по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 НК. На базата на правилно възприетите

фактически обстоятелства, районният съд законосъобразно е заключил, че по делото с категоричност се доказва липсата на основен елемент от обективната страна престъплението по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 НК, а именно изпълнителното Д.ие. Не се доказва на инкриминираната дата подсъдимият П. да е отправял очертаните в обвинителния акт заплахи за живота и здравето на частният обвинител. При така констатирана липса на изпълнително Д.ие се явява безпредметно обсъждането на останалите елементи от престъпния състав.

Правилно с оглед изхода на делото, на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият е осъден от районния съд да заплати по сметка на СДВР сумата от 1177, 45 лева /хиляда сто седемдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки/ представляващи разноси от досъдебното производство, както и сумата в размер на 2112, 40 лева /две хиляди сто и дванадесет лева и четиридесет стотинки/, разноси в съдебното производство. Правилно е и осъден подсъдимият В. В. П. да заплати на основание чл. 189, ал.3 НПК на частния обвинител Л. сумата в размер на 2000 /две хиляди/ лева, представляваща сторените пред първата инстанция разноси за адвокатско възнаграждение.

По отношение на претендираните от повереника на частния обвинител разноси за платен адвокатски хонорар пред въззивната инстанция, съдът прие, че същите следва да бъдат присъдени, доколкото за тяхното извършване са представени надлежни писмени доказателства, от които може да се направи извод за тяхното действително осъществяване. При това положение, въззивният съд намира, че подсъдимия В. В. П. следва да бъде осъден да заплати на частния обвинител С.Г.Г. направените от последния разноси за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

При така установеното от фактическа и правна страна, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на атакувания акт, въззивната инстанция не констатира основания за изменението му, поради което присъдата следва да бъде потвърдена като правилна - законосъобразна и обоснована, постановена в съответствие с изискванията на материалния закон и процесуалните правила.

С оглед изложеното и при осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда от Софийски градски съд, не бяха констатирани неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила или необоснованост на първоинстанционния съдебен акт, даващи основание за изменение или отмяна на присъдата, поради което същата следва да бъде потвърдена изцяло.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIII-ти въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 10.05.2023 год. постановена по НОХД № 3096/2022 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия В. В. П. да заплати на частния обвинител С.Г.Г. направените разноси за адвокатски хонорар пред въззивната инстанция в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____